(Foto 1: mensen achter venster – op beide schermen)

VIV
We willen jullie graag iets vertellen over onze straat. Een gewone straat ergens in de wereld. Nu ja, gewoon. Wat is gewoon hé? Ge hebt straten waar niks staat. Een donkergrijs vlak met witte strepen in het midden. Of gele. En langs de kant velden. Maïs of gras. Of helemaal niks. Of een straat met één huis. Of twee. Of meer. Met een lange oprijlaan en twee wagens voor de deur. Onze straat ligt midden in het dorp.
Ooit woonden wij hier met meer. In onze straat. Maar op een week tijd zijn de vier van aan de overkant weggegaan. Sindsdien is het hier stil. Te stil.

TON
Het was een morgen zoals een andere met al de gebruikelijke rituelen:

KRIS
Ik wil ook iets vertellen.

TON
uitrekken van de stijve ledematen; spek met eieren of een ander stevig ontbijt; kattenwasje in de badkamer, hmm kamertje van twee op één, met lavabo, één rek en wc; enkele hebbelijkheden die ik niet aan uw neus ga hangen en… De laatste tijd is er nog een ritueel bijgekomen: elke morgen leun ik door het raam aan de straatkant en kijk dwangmatig naar nummer één, of beter, naar wat er overblijft van dat mooie huis op de hoek, op de heuvel; ik zie een kerktoren boven een verbrokkelde muur.

(Foto 2: huis Gritzka – op scherm links)

Dan denk ik aan Gritzka, een goede vriend.

KRIS
Ik wil...

(Foto 3: Gritzka met gasflessen – scherm links, Foto 2 naar scherm rechts)

TON
Tijdens menig lauwe avond, hielden we lange gesprekken. Gritzka was waarschijnlijk de rijkste man uit onze straat. Hij werkte in een groter dorp, 26 kilometer hiervandaan, in een internationale maatschappij. Hij reed elke dag op en af met zijn Amerikaanse wagen, behalve als hij op reis moest en dat gebeurde regelmatig. Die reizen waren waarschijnlijk de reden voor de geruchten die in onze straat de ronde deden: een levensgenieter met wel 18 kinderen waarvan twee bij zijn eigen vrouw. Flauwe kul, wat ik zag was een goede huisvader met een beminnelijke vrouw en twee zoete kinderen.

Zijn grote passie: vliegen boven de wolken in een luchtballon. Menige avond vertelde Gritzka verhalen uit de boeken die hij in de stad had gevonden; hij kocht enkel boeken met een zeppelin op de kaft. Het vreemde is wel dat hij nog nooit zelf gevlogen had. Zijn echte passie was dan ook zijn zoektocht naar de perfecte gasmengeling om de ballon mee te vullen. “Ooit zal ik vliegen, maar dan enkel met mijn eigen gas.” Dat hoor ik hem nog orakelen.

Gritzka had een kleine hangar aan zijn mooie huis gebouwd. Daar bewaarde hij al zijn gasvondsten in gekleurde gasflessen van allerlei formaten. Om nieuwe gascombinaties samen te stellen en te testen, verplaatste hij zich naar het dichtstbijzijnde dorp, waar ze een geschikt laboratorium hadden.
Het was tijdens zo’n bezoek dat het noodlot toesloeg. ’t Was donderdagavond en het werd stilaan donker.
Een geweldige knal – heel de straat kampt nu nog steeds met gebarsten ruiten.
Een vlammenzee, een paar kleinere knallen, veel rook, veel stank;

(Foto 1 – op scherm rechts, Foto 2 op scherm links)

alle buren snelden naar buiten, gebiologeerd stonden we te staren naar de hoek van onze leefwereld. De brandweer was snel ter plaatse maar kon weinig anders doen dan beletten dat de brand de belendende percelen zou aantasten.
De volgende morgen was de top van onze heuvel één grote puinhoop, nog nasmeulend, één gat en de kerktoren stond plots akelig dichtbij.
Gritzka was van de aardbodem verdwenen.
Na deze knal werd het oorverdovend stil in onze straat.

(Foto 4: trompetverbodsbord op beide schermen)

VIV

(Foto 5: Sergeï met hoed – links, Foto 6: filmstudio - rechts)

Sergei is niet lang gebleven. Hoogstens een paar dagen. De tijd om in het puin de plannen terug te vinden van zijn papyrusboot. Een soort ‘ark van noé’ waarmee hij naar Amerika zou varen om te bewijzen dat de Indianen afstammen van de Egyptenaren. Zijn ervaringen zou hij dan te boek stellen en over tien jaar, na zijn dood, zou zijn reisverhaal in de cinema getoond worden.

Ge moet weten dat Sergeï jaren in de filmstudio hier gewerkt heeft. Als magazijnier. Decors stockeren. Houten palmbonen links, Victoriaanse voorgevels rechts, tafels en stoelen op zolder. Tussendoor probeerde hij zelf een scenario te schrijven. En hoewel hij de laatste jaren veel meer tijd had om te schrijven – decors worden tegenwoordig gemaakt met de computer – heeft hij mij nooit een letter op papier getoond. Tot na de knal dus. Hij zat hier aan de keukentafel met zijn plannen van de papyrusboot.

(Foto 7: Papyrusboot – scherm links, Foto 5: Sergeï – naar rechts)

“Maria. Ik ga deze boot bouwen. Een reis maken. En gij gaat mij niet tegen houden”, zei hij.
Natuurlijk ging ik hem niet tegen houden.
Ik dacht “Ge zijt oud en onnozel. Ge gaat sterven onderweg.”
Maar ik zei: “Laat mij enkel nog uw haar bijknippen”
Ik zei: “dat de wereld en die Amerikanen u een beetje deftig mogen aanschouwen.”
Hij vroeg mij of ik nog een paar kostuums van hem wou wassen en toen is hij vertrokken.

KRIS
Ik wil ook een verhaaltje vertellen.

Dit is het verhaal van de flamboyante Igor.
Wat begon als een sprookje, …eindigde ook, bijna, als een sprookje.

Voluit heette hij Igor Dimitri Trabelsky.
Maar Igor had succes bij de vrouwen. Hij had gewéldig succes bij de vrouwen.
Igor had de looks. Igor had de centen.

(Foto 8: Igor de voddenman – scherm links)

En Igor had de trompet.
Des avonds speelde Igor in onze straat op zijn trompet.

Foto 9: Trompet – scherm links, Foto 8 – scherm rechts)

Als Igor op zijn trompet speelde gingen overal in het dorp deuren en ramen open en kwamen terstond de mooiste deernes die zichzelf vrij genoeg vonden om naar buiten te komen, …naar buiten en volgden de onweerstaanbare Igor naar zijn prachtige villa, hier wat verder, aan het einde van de straat.

En omdat Igor zoveel succes had bij de vrouwen - hij noemde hen “de wijven” - vond hij dat zijn naam niet meer paste bij zijn persoon en dat hij terstond een andere naam verdiende.

Voortaan zal hij niet meer Igor Trabelsky heten maar ADOLF SEX.

(Foto 8 op beide schermen)

En Adolf vond dat hij niet egoïstisch mocht zijn.
Adolf zou iedereen mee laten profiteren van zijn wijven.
Hij zou de schoonste wijven uit het dorp verzamelen en ze samenbrengen in zijn villa en, mits betaling van een kleine bijdrage, andere mannen mee laten genieten van hun schone warmte.
Want Adolf vond genieten belangrijk.

Adolf zou een bordeel starten.
Dus startte hij een bordeel.
Hij kocht enkele mooie zetels en maakte van zijn living een prachtige, warme, knusse en poepsjieke uitnodigende ruimte, met veel bordeelrood fluweel en indirecte verlichting.

(Foto 10: twee stoelen – scherm links)

Als alles klaar was keek Adolf Sex voldaan naar het resultaat en hij vond dat het goed was.

“Nu nog de buitenkant” dacht hij en ging meteen weer aan de slag.
De gevel van zijn villa werd volledig opgeknapt en in grote letters liet hij de naam van zijn bordeel aanbrengen : “Our House”. Want Adolf Sex vond dat al de bezoekers zich hier thuis moesten voelen.

(Foto 11: Our lighthouse – scherm links)

Toen ook dat klaar was ging hij voldaan voor zijn villa staan en ook ditmaal vond hij dat het goed was. Hij bracht nog in rode letters wat rand-informatie aan zodat de bezoekers vooraf konden weten waarvoor zij kwamen en wat zij mochten verwachten.

“Nu nog wat wijven gaan zoeken” dacht Adolf Sex.

VIV

(Foto 7: Papyrusboot – links, Foto 5: Sergeï – rechts)

Die Egyptenaren, die waren volgens de overlevering van een obscure middeleeuwse historicus via Irak, Turkije, Joegoslavië, Italië, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk, IJsland en Groenland, tot in de Verenigde Staten gevaren. Met hun papyrusboot. Sergeï besloot zijn reis thuis aan te vatten. Op de Donau. Als hij in Egypte zou vertrekken, zou hij nadien toch nog in het dorp passeren om de Donau over te steken. Dat zou zijn reis onnodig verlengen. Hij begaf zich dus naar de oevers van de Donau met de honderden papyrusvellen die hij gedurende jaren had gefabriceerd volgens een speciaal procédé in de kelders van de filmstudio. Zeven dagen en zeven nachten bracht hij door op de oevers van de Donau om zijn boot ineen te knutselen.
Op de ochtend van de achtste dag scheepte hij in. Tweehonderd meter later scheepte hij weer uit. Zijn boot was veranderd in papier-maché en opgevist door een ferryboot die dagelijks enkele honderden toeristen over de rivier zet.

(Foto 12: Ferryboot – scherm links)

“Die Egyptenaren konden ook al goud bewerken”, stelde Sergeï. “Hun boot zal van goud geweest zijn. En dan komt het smeedijzer van die ferryboot dicht in de buurt.”
Dat de papyrusboot gezonken was, deed met andere woorden niks af aan zijn theorie.

Een half uur later stond hij aan de overkant. Enkel nog Italië, Zwitserland, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk, IJsland en Groenland door en hij was in de Verenigde staten. Maar ergens rond Parijs moet hij het beu geweest zijn. Hij stuurde mij een kaartje.

(Foto 13: zwembad en minaretten – links)

Maria,

Mijn reis is vroeger geëindigd dan ik had gedacht. De Egyptenaren zijn helemaal niet tot in Amerika geraakt. Ze hebben in Parijs de snelste trein naar België genomen om er bier te gaan brouwen. Ze hebben het Faro genoemd. Ik breng een paar vaten mee wanneer ik terug naar huis kom. En het recept.
Groet,
Sergeï

Ik zeg: “België? Dat zegt mij iets.” Ik zeg: “Ik heb daar een boek over liggen. Van Hugo Claus. Maar daar komen geen Egyptenaren in voor, peins ik.”

KRIS
(Foto 8: Igor de voddenman op beide schermen)

Adolf Sex had een jongere broer: Adolf Sax, die enkele jaren geleden was uitgeweken naar een ander land: het rijke Dinant. Die woonde daar in een klein dorpje: “België”, of zoiets.

Uit de twee brieven die Adolf Sex reeds had ontvangen van zijn welbemind broertje Adolf Sax (zij hadden een zeer nauwe band), kon hij opmaken dat het daar stikte van de schone wijven.

Dus pakte Adolf Sex zijn trompet, een propere onderboek en wat mondvoorraad (veel verse vis) in; gooide alles in de koffer van zijn “Harley Davidson” moto (Hij vond dat beter passen bij zijn flamboyante persoonlijkheid dan een gewone auto) en vertrok naar het verre België in Dinant.

(Foto 14: moto met vissen – links)

TON
Na die knal werd het oorverdovend stil in onze straat.
Tot…
Tot ik een kaartje kreeg. De afzender stond nergens vermeld maar ik wist onmiddellijk dat Gritzka ze had opgestuurd. Nooit had ik erbij stilgestaan dat er zoveel informatie op zo weinig oppervlakte kon.

(Foto 13: zwembad en minaretten – links)

Beste Vladimir,
eindelijk potlood en kaart bemachtigd – weet niet goed waar beginnen – gedachten nogal verward.
zit in gevangenis –

(Foto 15: gevangenis – links)

de cel, dat zijn vier muren, een deur, twee britsen, één pot, twee kastjes en een venster.
af en toe gelucht – binnenplein met een goal – vroeger vast veel sporters, nu lusteloze mannen met hoge rug strompelend over onverzorgd gras.

(fade in van muziek op filmpje)

blijf liever binnen – de toppen van mijn tenen – het hoge raam – vang glimp op van groene park achter prikkeldraadmuur.
blijf liever op brits liggen – kan lucht zien en wolken – met beetje geluk droom ik weg bij muziek van oud maar heel verliefd koppel – zo zeggen ze hier.

(muziek van filmpje duidelijk)

wolken zijn brandweermannen zonder armen, met vuurspuwende spuiten – wolken zijn niet echt als ze velden van ijsbloemen worden – wolken zijn grote bulldozers die veranderen in ijskarretjes om mee te lachen – wolken verbergen nooit de ballon die voorbij drijft.

(fade out muziek van filmpje)

lees niets – hebben hier geen boeken met zeppelins op.
probeer te reconstrueren.
komiek… weet nog dat het donderdag was.
rijd dorp binnen – al heel donker – rook, rook, rook – stop op afstand van onze straat – drie metalen kisten: 2 kleine, 1 grote – hadden er twee grote moeten zijn!!!

de wereld – mijn voeten voelen de wereld niet meer.
BLACK OUT
lopen in het verboden bos – als gek – zwiepende takken – bloedende lip – een stopteken.

(Foto 16: stopteken – beide schermen, in een flits, dan zwart scherm)

strompelen – struiken en bomen - mijn rechterhand – een zwaar gewicht – kruipen – rechtstaan - een stopteken.

(Foto 16: stopteken – beide schermen, in een flits, dan zwart scherm)

helemaal nat – heeft het geregend? – een waterpoel met

libellen – gestoken – bloed, zweet, pis, kwijl, natte modder – die zware last aan mijn rechterkant – stopteken.

(Foto 16: stopteken – beide schermen, in een flits, dan zwart scherm)

schaduw, zonsteken, beesten, gebeten - uren – dagen - … - stinkend vallen op beton – stilte.

(Foto 17: Bus – scherm links, Foto 16: stopteken – rechts)

veel plaats op de bus – stink ook zo – lang wachten – last valt weg – vertrekt niet – lichter en lichter aan mijn rechterkant.

(Foto 17: bus – beide schermen)

wakker worden – wanneer? – weet niet – wakker worden tussen vier muren met één gesloten deur – de cel.

Heb gisteren inzage gekregen in mijn volledig dossier. In het politieverslag staat:
“treffen verdacht individu aan in afgedankte bus”
“zat onder ’t bloed, onderkoeld was bewusteloos”
“gasfles rolde over de busvloer”
“overgebracht naar de gevangenis van Subotica”
“verdacht van terrorisme”
“gasfles voor onderzoek naar laboratorium van …”

KRIS
(Foto 8: Igor de voddenman – rechts, Foto 14: moto met vissen – links)

Hij scheurde langs grote en kleine wegen en nam de zon als richtingaanwijzer want hij wist dat Dinant een land was waar de zon altijd schijnt. Dit had zijn broertje Adolf Sax hem in de eerste brief reeds geschreven.
Af en toe nam hij een stukje vis tot zich want hij wist dat vis goed was voor zijn gezondheid en hij moest zeer gezond blijven om in Dinant op zijn trompet te kunnen spelen zodat massa’s schone wijven hem zouden volgen, terug naar zijn vaderland.

Na vele dagen rijden over bergen en dalen kwam hij eindelijk aan de grens van het zonnige Dinant. Omdat er toen nog geen grensakkoorden waren betaalde Adolf Sex de douanier met een verse, uit zijn vaderland meegebrachte vis omdat hij dacht hiermee gemakkelijker het land in te mogen.

De douanier was hier zo blij mee, dat hij Adolf Sex spontaan de weg wees naar België.

Toen hij daar was aangekomen kon Adolf Sex zijn ogen niet geloven : zoveel zonnige schoonheid had hij nog nooit gezien.

(Foto 13: zwembad en minaretten - links)

En zoveel schone wijven. Als die allemaal mee kwamen, zou zijn bordeel nooit groot genoeg zijn.
Alhoewel Adolf Sex een reputatie had van een grote tegenwoordigheid van geest, begon zich toch een lichte vorm van twijfel voor te doen:

Het werd voor Adolf Sex een zeer moeilijke keuze: blijven en hier een bordeel beginnen of zonder wijven terugkeren en zijn bordeel vergroten.

Na enkele maanden wikken en wegen besloot Adolf Sex terug te keren…

Kon hij weten dat door de knal, zijn bordeel van de aarde werd weggeveegd?
Toen is hij maar een kapperszaak begonnen.

(Foto 18: friseur – rechts)

En zijn broer Adolf Sax heeft hij nooit meer gezien.

VIV
(Foto 5: Sergeï met hoed – links)

Sergeï is nog even in België gebleven. Dat recept van de Faro heeft hij niet te pakken gekregen. Hij weet wat de ingrediënten zijn en hoopt hier in het dorp een of andere dromer te vinden die het bier probeert te brouwen.

Sinds hij terug is, komt hij vaak langs. En leest dan urenlang in “Het verdriet van België”. Iemand die hij leerde kennen in België, stuurde hem al zijn Vlaamse klassiekers. En een woordenboek. “Als iemand dat bier kan namaken en ik al die boeken vertaal, dan leeft hier in het dorp ook een stukje Egypte voort,” denkt hij.

(Foto 19: boeken Claus en Michiels – beide schermen)

Dromers komen altijd terug. Om nieuwe dromen te maken.

TON
(Foto 3: gasflessen)

Ja, Vladimir, mijn gas heeft zowat de hele wereld gezien. Plaatselijk wisten ze niet wat aanvangen met de fles en daarom werden er stalen opgestuurd naar alle gerenommeerde laboratoria ter wereld. Wijze wetenschappers besloten uiteindelijk dat het gas wel degelijk bedoeld was om te gebruiken in de ballonvaart. Zo werd ik vrijgesproken van terrorisme. Zij vonden het de beste mengeling die ze ooit getest hadden en zorgden ervoor dat ik er een patent op kon nemen.

Op dit moment wacht ik hier op de officiële papieren voor mijn vrijlating, de administratieve molen…
"HIER", dat is het salonterras of terrassalon met twee zetels en met uitzicht op het prachtige park net buiten de gevangenisgebouwen.

(Foto 10: twee stoelen – links, Foto 3: gasflessen - rechts)

Bloemen, vlinders, struiken, kleuren, vogelgefluit… verzachten mijn bittere pil.
In de ene zetel overzie ik de mogelijke scenario's voor mijn terugkeer: blijheid – onzekerheid – schaamte – gemis – een groot gat.
Dan verwissel ik van zetel

(Foto 10: twee stoelen – beide schermen)

en denk dat ik nooit meer thuis zal komen: vluchten – de wereld is groter dan mijn straat – gemis – een groot gat.
Links ga ik naar huis; rechts ga ik niet naar huis.
Verscheurende twijfels tussen vrienden en nachtmerries.
Vladimir, ik weet het nog steeds niet.
Maar één ding weet ik zeker!
Op een mooie dag zal ik vliegen, in een grote luchtballon met mijn gepatenteerd gas.

Acteurs: ***Viv Roosens, Ton van Lierop en Kris Struys.***
Auteurs: ***Guido Maerevoet, Guido Vastenavondt, Ellie Maerevoet***
Techniek: ***Johan Homan voor theater Erasmus & Dimitri Tondeur en Dries Van Ende voor Zinnema***
Regie en finale tekst: ***Ellie Maerevoet***
Foto's: ***Filip Van Zandycke***